

15 FEBRUARI 1927

No. 4

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Maar wie zal den dag Zijner toekomst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van eenen goudsmid, en als zeep der vollers.” Mal. 3 : 2.

WACHTER, WAT IS ER VAN DEN NACHT? *)

Voor omtrent veertig dagen vertoefde Christus onder Zijne discipelen na Zijn opstanding en gaf hen voortdurend onderricht, tevens macht om voort te gaan in de geheele wereld, het evangelie predikende aan elk kreatuur. Alvorens Hij hen verliet gaf Hij hen de plechtige verzekering dat Hij weder zou komen in de laatste dagen om Zijn koninkrijk op aarde op te richten met macht, en een Vrederijk aan te vangen dat een duizend jaren zou duren. Gedurende die duizend jaren zal Satan gebonden worden en geen macht bezitten om iemand te verleiden. Nadat de duizend jaren verlopen zijn zal Satan weder voor een korten tijd los gelaten worden. Hij zal dan zijn legers tezamen brengen om te strijden tegen Michaël en de heirlegers des hemels in het groote „Armageddon”. Daarna zal de opstanding der dooden geschieden die geen part of deel hadden in de eerste opstanding en zij zullen hun oordeel ontvangen volgens hunne werken. De aarde zal door vuur gezuiverd, en een celestiale verblijfplaats voor de rechtvaardigen voor immer zijn.

Alvorens onze Heer Zijne discipelen verliet begeerden dezen zeer om iets aangaande den tijd te weten tusschen Zijn vertrek en tweede komst. Hij nam hen mede naar den Olijfberg en profeteerde aldaar over de verwoesting van Jeruzalem, de verstrooiing

*) Uittrekselen van een redevoering, uitgezonden over de Radio, vanuit Salt Lake City, Utah, op 26 December 1926, door Ouderling Joseph Fielding Smith.

der Joden en de teekenen die Zijn tweede komst vooraf zouden gaan.

„En zij vroegen Hem, zeggende: „Meester, wanneer zullen dan deze dingen zijn? En welk is het teeken, wanneer deze dingen zullen geschieden?”

„En Hij zeide: Ziet, dat gij niet verleid wordt; want velen zullen er komen onder Mijnen naam, zeggende: Ik ben de Christus; en de tijd is nabij gekomen! Gaat dan hen niet na.

„En wanneer gij zult hooren van oorlogen en beroerten, zoo wordt niet verschrikt; want deze dingen moeten eerst geschieden; maar nog is terstond het einde niet.

„Toen zeide Hij tot hen: Het eene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk.

„En er zullen groote aardbevingen wezen in verscheidene plaatsen, en hongersnooden en pestilentiën; er zullen ook schrikkelijke dingen en groote teekenen van den hemel geschieden”.

Sprekende over Jeruzalem en hare verwoesting, ging Hij voort:

„Maar wanneer gij zien zult, dat Jeruzalem van heirlegers omsingeld wordt, zoo weet alsdan, dat hare verwoesting nabij gekomen is.

„Alsdan die in Judea zijn, dat zij vlieden naar de bergen; en die in het midden van dezelve zijn, dat zij daaruit trekken; en die op velden zijn, dat zij in dezelve niet komen;

„Want deze zijn dagen der wraak, opdat alles vervuld wordt, dat geschreven is.”

Aangaande de Joden zeide Hij:

„En zij zullen vallen door de scherpte des zwaards, en gevatelijk weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal van de Heidenen vertreden worden, totdat de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn.”

Wederom sprekende over de laatste dagen, sprak Hij aldus:

„Ziet den vijgeboom, en al de boomen;

„Wanneer zij nu uitspruiten, en gij dat ziet, zoo weet gij dat de zomer nu nabij is.

„Alzoo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zoo weet, dat het Koninkrijk Gods nabij is.

„Voorwaar Ik zeg u, dat dit geslacht geenszins zal voorbijgaan, totdat alles zal geschied zijn.”

De Heere sprak daar niet over het geslacht dat toen destijds bestond, maar over het geslacht dat op aarde zou zijn wanneer deze groote teekenen zouden komen. Hierdoor weten wij dat de dag des Heeren zeer aanstaande is.

Het volk van dit geslacht zoude ten zeerste betrokken moeten zijn in de teekenen der tijden. Toch zijn er maar zeer weinigen die eenige acht op dezelve slaan, niettegenstaande de waarschuwing. De Heiland zeide dat het aldus zoude zijn; want zooals

het was in de dagen van Noach, zoo zal het zijn in de dagen van de komst des Heeren. De menschen zullen zich gewoon begeven in hun dagelijksch werk, trouwend en ten huwelijk gevend, koope-nde en verkoopende, etende en drinkende, zonder te denken over de komst des Heeren. Aldus zal de groote en verschrikkelijke dag des Heeren de wereld overvallen temidden van al haar onge-loof en goddeloosheid.

Ik gevoel dat het zeer gepast zal zijn om in het kort even enkele dezer teekenen der tijden aan te halen, terwijl wij aan den dageraad van een nieuw tijdperk staan. Zijn er teekenen in de hemelen en op de aarde? Ontvangen wij soms ook aanwijzingen dat de dag der tweede komst van onzen Heiland nabij is? De tijd laat niet toe dat ik hier lang over uitweide, doch ik zal den tijd nemen om bewijzen naar voren te brengen van sommige dezer gebeurtenissen die duidelijk aanwijzen dat de terugkeer van onzen Verlosser nabij is.

Kort geleden maakte ik een lijst op van de aardbevingen, wer-velwinden, pestilentiën en rampen ter land en zee, van een tijd-perk van ongeveer twintig jaar. Tot mijn verwondering ontdekte ik dat deze oordeelen elk jaar verbazend toenamen. Het kwam niet doordat zij beter opgeteekend waren of door grooter belang-stelling der menschen in deze gebeurtenissen, doch een gestadige toename van rampen en verwoestingen. Van tijd tot tijd overviel de menschen een ramp die meer op den voorgrond stond, zooals bijvoorbeeld de aardbeving van Japan in 1923, en die van San Francisco in 1906. Maar zoo gij echter nota wilt nemen van deze zaak zult gij uitvinden dat er een gestadige toename is in deze toestanden van jaar tot jaar.

Ik geloof stellig dat de groote Wereldoorlog een van deze tee-kenen is; eveneens worden de teekenen herkend in de vele ge-ruchten van oorlogen die de nieuwsbladen telkens bevatten. Niet veel van de inwoners van de Vereenigde Staten beseffen dat een groot deel van de bevolking der aarde — millioenen ervan — op ditzelfde uur bezig zijn in een strijd op leven en dood, aan de an-dere zijde van de wereldbol. In de oostelijke landen van Europa en andere Europeesche landen kunnen de toestanden het best verge-leken worden met een kruitmagazijn, hetwelk door een klein vonkje ontploffen kan, met ontzettende gevolgen.

Het jaar dat nu achter ons ligt is een van buitengewone be-roeringen onder de menschen zoowel als de elementen der natuur geweest. Op 27 Juni werd een zeer ernstige aardschok waargeno-men in Egypte, Griekenland en de eilanden in de Middlandsche Zee. Twee dagen later werd een andere schudding gevoeld van groote afmetingen door Zuidelijk Californië. Op 15 Augustus on-dervond Engeland hevige schokken, die weder gevolgd werden op den 31sten door een aardbeving in de Azoren, vergezeld door een

vloedgolf, gepaard met zware verliezen van eigendommen en menschenlevens. Over 600 personen vergingen in Armenië op 23 Oct., en honderdduizenden werden dakloos in een andere aardbeving. In de vallei van Aararat werden gedurende November voor vijftien dagen lang schokken waargenomen met een snelheid van vijf per dag, groote ontsteltenis en lijden veroorzakende onder het volk. Deze schokken, zoo vertellen ons de geleerden, waren ongeevenaard in de geschiedenis der aardstoringen. Een andere schok werd waargenomen langs de kust van Californië op 22 October en nog anderen grepen plaats in Japan en den Stillen Oceaan. Maanden lang ging er bijna geen week voorbij dat zulke aardstooten niet vermeld werden in de nieuwsbladen.

Wervelwinden en cycloons speelden eveneens een groote rol in het afgelopen jaar. In Maart jaagde een wervelstorm over een deel van Texas die een schade aanrichtte van niet minder dan een millioen dollars in eigendommen. In Mei werden 1200 personen gedood in Burma door een cycloon. In Juli zwiepte een andere verwoestende wind over de Bahama eilanden, in zijn spoor 126 dooden en acht millioen dollar schade aan eigendommen achterlatende. Een orkaan gedurende October in Cuba veroorzaakte den dood van 600 personen en liet 9000 gewonden en dakloozen achter. Dit werd gevolgd op 9 November door een wervelwind in La Plate, Maryland, waardoor een school vernield werd en nagenoeg al de kinderen daarin gedood. De verschrikkelijke wind die Florida geteisterd heeft is nog versch in onze geheugens.

(Wordt vervolgd.)

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Besluit.

Dit voltooit de taak die de schrijver zich stelde toen onze geachte redacteur hem gevraagd had, een en ander van de Laterdaagsche beweging te vertellen. Dat er veel meer verhaald had kunnen worden, behoeft geen betoog. Deze schets is zeer onvolledig. Niemand beseft dat dieper dan de schrijver zelf. Gaarne had hij hier en daar uitgeweid. Misschien mag hij later, in afzonderlijke artikelen, onaangeroerde of slechts even aangestipte onderwerpen behandelen? Alsdan hoopt hij ook te voldoen aan de

per brief uitgedrukte redactioneele wensch, wat meer van het leven in Utah te vernemen. De huidige opstellenreeks echter blijve geschikter in het oorspronkelijk bestek.

Dat het zoogenaamde Mormonisme een merkwaardige beweging is die de kennismaking overwaard was, heeft schrijver, zoo hoopt hij, aangetoond.

Of het al of niet, zooals het beweert, de ware Christelijke kerk is, volmaaktelijk hersteld op aarde, en of het Laterdaagsche volk, geheel of gedeeltelijk die stoute bewering schraagt in zijn doen en laten, dat is z. i. een vraag, die de ernstigste aandacht verdient van alle denkende geesten. Dit staat vast: de Laterdaagsche kerk is er bijzonder op berekend om te voldoen aan al de doeleinden en functies van de ideale Christelijke organisatie. Zij heeft op practische wijze sociale en economische vraagstukken opgelost, zonder de bestaande gemeenschaps- of regeeringsinstellingen te veranderen of te wijzigen. Ze is geen theorie. Zij werkt. Een niet-Mormoonsch schrijver die dit inzag — Robert C. Webb, meermaalen geciteerd — besluit met de volgende woorden zijn „Case against Mormonism”:

„Het is niet geheel onmogelijk, als eenmaal de dwaling en dwaasheid van onze stelsels van „wetenschappelijke sociologie” aangetoond zijn, dat er dan, trots de talrijke misvattingen, verkeerde voorstellingen en „schoolsche proeven”, wijd en zijd erkend zal worden dat de oplossing van de hedendaagsche vraagstukken der beschaving te vinden is bij het stelsel dat algemeen gekend wordt als het „Mormonisme”.

Dat de houdbaarheid van de stelling die de Laterdaagsche kerk inneemt, door andersdenkenden ingezien wordt, getuige het volgende uit „The Strength of the „Mormon” Position”, door Orson F. Whitney, een der Twaalven van vandaag:

„Vele jaren geleden kwam er een geleerd man, een lidmaat van de Roomsche-Katholieke Kerk, naar Utah en hield een toespraak in den Zoutmeertabernakel. Ik raakte goed met hem bekend, en wij converseerden vrijelijk met elkander. Hij was een groot geleerde: sprak wel een dozijn talen, en scheen alles te weten wat betreft theologie, rechtsgeleerdheid, literatuur, wetenschap en wijsbegeerte. Op een dag zeide hij tot mij: „Jullie Mormonen zijn allemaal weetnieten. Ge kent niet eens de sterkte van uw eigen stelling. Ze is zóó sterk, dat er maar één andere houdbare is in de gansche Christenwereld, en dat is de stelling der Katholieke kerk. Het geschilpunt ligt tusschen het Katholicisme en het Mormonisme. Als wij het bij het rechte eind hebben, hebt gij het bij het verkeerde eind, als jullie de zaak goed inzien, zien wij haar verkeerd in; en daarmee is het uit. De Protestantsche sekten hebben geen been om op te staan. Want als wij het bij het verkeerde eind heb-

ben, hebben zij met ons het bij het verkeerde eind, daar zij eens een deel van ons waren en van ons uitgegaan zijn; terwijl zij, als wij het bij het rechte eind hebben, afvalligen zijn die wij lang geleden reeds afgesneden hebben. Als wij de apostolische opvolging hebben van Petrus af, zooals wij beweren, dan was er geen noodzaak voor Joseph Smith en het Mormonisme; maar als wij die opvolging niet hebben, dan was er zoo'n man als Joseph Smith noodig, en de stelling van het Mormonisme is de eenigste konsekwentie. Het is òf den voortduur van het Evangelie uit vroeger tijd, òf de herstelling van het Evangelie in later dagen". (p. 8).

Waarop de Mormoon antwoordde:

„Ik ben het eens, Dokter, met bijna alles wat ge gezegd hebt. Maar bedrieg uzelf niet met de idee dat wij „Mormonen" ons de sterkte onzer stelling niet bewust zijn. Wij zijn die ons beter bewust dan iemand anders. Wij zijn niet allen naar het college gegaan; wij spreken niet allen de doode talen; wij mogen „weetnieten" zijn, zooals ge zegt; Maar wij weten dat wij het bij het rechte eind hebben en wij weten dat gij het bij het verkeerde eind hebt".

„Ik was", zegt Whitney, „even frank met hem als hij met mij geweest was."

Deze stelling der Laterdaagsche kerk verklaart haar bezwaar tegen de vaak door niet-Mormonen gebezigde uitdrukking: „sekte" der Mormonen. Een sekte, volgens Van Dale, is een menigte die dezelfde geloofsbegrippen aanleeft, in z o n d e r h e i d die zich afgescheiden heeft van de hoofdkerk. In dien zin is het Mormonisme geen sekte. Het heeft zich van geen enkele kerk afgescheiden. Het is een oorspronkelijke creatie. Het beweert dat het een godsdienst is.

En het verschil tusschen een sekte en een godsdienst ligt in het feit dat de sekte geen levensphilosophie heeft, geen andere wereldbeschouwing dan de familiegroep van gelooven waarbij zij thuis hoort.

(Slot volgt.)

WIJ LEEFDEN VOORDAT WIJ GEBOREN WERDEN *)

Onze allervroegste kindsheid.

De veronderstelling, dat de geboorte op aarde het begin aan geeft van iemands persoonlijk bestaan, is een ernstige dwaling. Men zou met evenveel recht kunnen zeggen dat het sterven de vernietiging van den ziel beteekent. Het vòorbestaan of de voor-

---

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

sterfelijke staat van den mensch wordt in de schrift even duidelijk verklaard als het leven aan de andere zijde van het graf.

Wij zijn al te zeer geneigd om het lichaam voor het individu aan te zien; en deze fout brengt de gedachte mede dat het leven hier op aarde de eenige bestaansvorm is. Er is in den mensch een onsterfelijke geest die als een intelligent wezen bestond vòòr het lichaam geboren was; en nadat het lichaam tot ontbinding is overgegaan zal deze geest als hetzelfde onsterfelijke wezen blijven voortbestaan. Goddelijke openbaring getuigt van deze heilige waarheid dat de mensch eeuwig is.

Niemand die den Heiligen Bijbel als het woord van God aanneemt, kan, zonder inconsequent te zijn, het voorbestaan van den Heer Jezus Christus ontkennen. In het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes wordt Christus aangeduid als het woord, en het voorbestaan en de oorspronkelijke Goddelijkheid van den Zaligmaker worden aldus in het licht gesteld: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God, en het Woord was God”. Verderop lezen wij: „En het Woord is vleesch geworden en heeft onder ons gewoond.” (Joh. 1 : 1 en 14).

De persoonlijke getuigenis van onzen Heer is van dezelfde strekking. Aan de discipelen vraagde Hij: „Wat zou het dan zijn, zoo gij den Zoon des menschen zaagt opvaren daar Hij tevoren was?” (Joh. 6 : 62). En elders betuigde Hij: „Ik ben van den Vader uitgegaan en ben in de wereld gekomen, wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot den Vader.” (Joh. 16: 28). In Zijn heilig gebed smeekt Hij: „En nu verheerlijk Mij, Gij Vader bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.” (Joh. 17 : 5).

Met betrekking tot Zijn aardsche geboorte, evenwel, werd Christus als een kind geboren en woonde als een mensch onder de menschen totdat Hij volwassen was. Evenals Zijn aardsche geboorte de vereeniging was van een vòòr-bestaanden geest met een lichaam van vleesch en beenderen, zoo is ook de geboorte van elk mensche-lijk wezen. In den onsterfelijken staat of allereerste kindsheid waren de naam en het karakter van ieder van ons den Vader bekend die „de God is der geesten van alle vleesch” (Numeri 16: 22; 27 : 16); en uit de scharen Zijner onbelichaamde kinderen koos God voor speciale diensten op aarde diegenen uit, die voor de volvoering Zijner plannen het best geschikt waren. Beschouw eens, om dit duidelijker te maken, de scherp omljnde openbaring die de Heer aan Jeremia gaf: „Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u geheiligd. Ik heb U den volken tot een profeet gesteld.” (Jer. 1 : 5).

Meer dan twaalf eeuwen voor Jeremia's tijd had God aan Abraham het feit van het voorbestaan van de geesten der menschen geopenbaard, en ook de verschillende hoedanigheden van die geesten

alsmede het Goddelijk plan om de aarde gereed te maken om door hen te worden bewoond. Aldus luidt het verslag:

„De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was, en onder al deze waren er vele van de edelen en grooten. En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren, en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt èèn hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart. En er stond een in hun midden die aan God gelijk was, en Hij zeide tot diegenen, die met Hem waren: „Wij zullen nederdalen, want er is aldaar ruimte, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen eene aarde maken waarop dezen kunnen wonen. En wij zullen hen hier mede beproeven, om te zien of zij alle dingen willen doen., hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden. En zij die hunnen eersten staat behouden, zullen meerder ontvangen, en zij die hunnen eersten staat niet behouden, zullen geen glorie in hetzelfde koninkrijk hebben met diegenen, die hunnen eersten staat behouden; en zij, die hunnen tweeden staat behouden, zullen glorie voor eeuwig en altijd op hunne hoofden vermeerderd hebben.” (Paarl van Groote Waarde pag. 65-66).

Ons leven in het vleesch is slechts een stadium in den loop van den eeuwigen vooruitgang van den ziel, een schakel, die de eeuwen die achter ons liggen, verbindt aan de eeuwigheid, die ons wacht. Het doel van onzen sterfelijken proeftijd is: opvoeding, training, en beproeving, waardoor het blijkt of wij de geboden van den Heer onzen God willen gehoorzamen en aldus ons verzekeren van de onmetelijke kansen tot vooruitgang in de eeuwige werelden, of verkiezen het kwade te doen en de gave van burgerschap in het Koninkrijk der Hemelen verbeuren.

De voorwaarde, waarop de mensch een plaats in dat Koninkrijk kan verkrijgen, is onderwerping aan de eischen die Jezus Christus, de Verlosser der Wereld heeft gesteld, wiens naam, „de eenige is, die onder den hemel gegeven zal worden, waardoor zaligheid zal komen tot de kinderen der menschen”. (Paarl van Groote Waarde, blz. 33).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

„En waarom zoude ik mij overgeven aan zonde, omreden mijn vleesch? Ja, waarom zoude ik mij overgeven aan verleidingen, opdat de booze plaats in mijn hart neemt, om mijn vrede te verwoesten en mijne ziel te beproeven? Waarom ben ik toornig tegen mijnen vijand? Ontwaak mijne ziel! Sluimer niet langer in zonde. Verblijd u, o mijn hart en geef den vijand mijner ziel geene plaats meer.”

2 Nephi 4 : 27, 28.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

HET BOEK VAN MORMON, EEN „WOORD VAN GOD”.

Uit de „Salt Lake Tribune” van 26 December 1926 nemen wij het volgende:

„Het uitgravingswerk dat hervat zal worden gedurende Januari 1927 is een begin van het derde jaar in de onderzoekingen van de Maya beschaving te Chichen Itza die, zoover als men op heden vast heeft kunnen stellen, verlaten werd omtrent 1450 v. C. Gedurende de laatste jaren heeft het gouvernement van Mexico de bedolven stad een nationaal park gemaakt en werkt de „Carnegie Institute” nu mede in de herstelling der oude tempelen en sterrekundige observatoriums, met het doel om deze wonderbare beschaving te bestudeeren.

Chichen Itza is èèn der grootste wereld-geheimen. Waarom een voorspoedig, machtig, hoog-beschaafd volk plotseling zijn tempelen, boerderijen en steden verliet, is een raadsel waar de wetenschap over geprakkizeerd heeft voor meer dan tachtig jaren, of sinds de ontdekking van deze gemeenten, bedolven onder eeuwen van tropisch verval en plantengroei.

Sommige geleerden gelooven dat ziekte de verhuizing en verdwijning van dit vreemde ras veroorzaakte; enkelen beweren dat het was vanwege vijandige invallen, terwijl weer anderen het er voor houden dat uitputting van de natie's natuurbronnen de oorzaak was, doch tot op heden is er geen afdoende oplossing geopperd.

De Maya beschaving is ongeëvenaard omdat hare „zieners” een kalender uitdachten die zuiverder is dan de onze vandaag; meer bekend waren met de bewegingen van bijna alle planeten en hunne loopbanen berekenden tot in het elfde of twaalfde cijfer na het decimaalteeken.

Metsel- en bouwwerk van Maya is het wonder der moderne wereld. Wonderschoone vloeiende decoraties waren geschilderd op de gebouwen door een proces dat onbekend is aan de hedendaagsche wetenschap, een methode die, ondanks het strenge tropische klimaat de kleuren zoo levendig bewaard heeft dat zij, door de vele eeuwen heen, vandaag nog juist zoo versch eruit zien als op den dag dat zij door de oude kunstenaars erop aangebracht werden. Elk gebouw is gedecoreerd. Afgeknotte pyramiden waren gebouwd van

ontzaglijke grootte en vertooning, en een bewerkelijk systeem van hieroglyphen daarop uitgewerkt dat nog niet ontcijferd is”.

Dit is slechts èèn der vele merkwaardigheden die ontdekt zijn in het land van Amerika, en ook is het de laatste ontdekking niet. Maar de sleutel tot het alles ligt in een nieuw geopenbaard boek, tot het licht gebracht door een engel, toevertrouwd aan den zorg van Joseph Smith, die het vertaalde door de macht van God.

Ten tijde dat deze ongeleerde en ongekunstelde Joseph Smith, die slechts beweerde een profet van God te zijn, dit boek voortbracht, wist de wereld weinig of niets van deze slapende steden en ruïnen, of was in het geheel niet bekommerd over de geschiedenis ervan. Evenmin was Joseph Smith bekommerd over deze ruïnen van aloude beschaving, ja, hij wist zelfs niet van hun bestaan af. Zijn korte, maar beteekenisvolle jeugd, gevolgd door een kort en veel bewogen leven, leidde hem langs het zoeken van grootere schatten, schatten waar geen mot noch roest kan verwoesten, de schat van „het koninkrijk van God”. En een ieder die zich ooit ernstig voorgenomen heeft om met al zijn krachten zich die schat te vergaderen, vond nimmer tijd voor andere dingen. Neen, Joseph Smith bemoeide zich met geen ruïnen of bedolven steden, dat was zijn werk niet, en daarvoor staat hij niet bekend.

Wat deze Joseph Smith dan wel deed, was onder de leiding van God een verslag vertalen, dat hem gegeven was door een engel, die beweerde opgestaan te zijn, eens één van weinig overgebleven rechtvaardigen, op het land wat nu bekend is als Amerika. Juist op één voorwaarde werd hem dit werk opgedragen en hij in het bezit gesteld van deze gouden en koperen verslagen en wel deze: dat hij ze zou vertalen en uitgeven aan de wereld ter verheerlijking van Gods naam, en geenszins zichzelf daarmede moest trachten te verrijken. Hij was gehoorzaam, en heden ten dage worden de oprechte volgelingen van zijn werk door de wereld „Mormonen” genoemd, als getuige dat zij gelooven in het Boek van Mormon als een woord Gods, door hem voortgebracht.

In dat bewuste boek kan veel gevonden worden, wat wijze lessen aangaat voor menschenkinderen, naties en volkeren, want er in staat duidelijk opgeteekend wat hen te wachten staat die het woord Gods verwerpen en veronachtzamen. Ook staan daarin opgeteekend, in onverminderde glans en klaarheid, beloften aan de gehoorzamen, profetiën diep en ver in de toekomst, voor land en volk, ja van beschaving en vloek, nijverheid en verwoesting, voo spoed en achteruitgang. En ziet, hierin ligt dan de verklaring voor wat de wereld als onverklaarbaar beschouwt, en wordt onbewust, doch met onwankelbare zekerheid, gewag gemaakt van volkeren die oorzaak waren van het bouwen en verwoesten dezer slapende steden en tempelen.

Wij willen hier even sommige aanhalingen maken uit dat boek,

zoo vol met inspiratie en kennis, dat een onbevooroordeeld lezer slechts moet zeggen „Amen”, op elk woord, als gesproken door God daarin.

„En zij bouwden eene groote stad bij de nauwe engte van het land, bij de plaats waar de zee het land verdeelt. En zij bewaarden het zuidelijke land voor eene wildernis voor wild. En het gansche noordelijke land was bedekt met inwoners. De nijverheid werd zeer bevorderd en zij kochten en verkochten en handelden met elkander, zoodat zij winst mochten verkrijgen. En zij bewerkten alle soorten van erts, en zij maakten goud, zilver, ijzer, koper en alle soorten van metalen; en zij groeven het uit de aarde; daarom wierpen zij groote hoopen aarde op, om die verschillende soorten erts te verkrijgen. En zij maakten alle soorten van kunstwerken. Zij hadden fijne zijde en fijn getwijnd linnen, en zij bewerkten alle soorten van kleeding, ten einde hunne naaktheid te bedekken. Zij vervaardigden ook alle soorten van gereedschappen om de aarde te bewerken, om te ploegen en te zaaien, om te maaien en te eggen en te dorschen. En zij maakten alle soorten van oorlogswapenen. En zij vervaardigden alle soorten van schoone kunstwerken. Nimmer konde een volk meer gezegend zijn dan zij waren, en meer begunstigd worden door de hand des Heeren. Zij waren in een land, hetwelk uitverkoren was boven alle andere landen, want de Heere had het gesproken”. (Ether 10).

Een enkel vers uit het volgende hoofdstuk vertelt ons wat boekdeelen had kunnen vullen, en getuigt van slechts een der verwoestingen die over dat volk kwamen.

„Zij luisterden niet naar de stem des Heeren omreden hunne goddelooze vereenigen; daarom ontstonden er oorlogen en twisten in het gansche land, en eveneens een groote hongersnood en pestilentie, zoodat er eene groote verwoesting aangericht werd, zooals nimmer op het land geweest was.” (Ether 11).

Het verslag vertelt ons verder van de algeheele ondergang van deze natie, en tevens de opkomst van een ander volk, dat leefde eenige honderden jaren na het voornoemde; en waarvan nu melding gemaakt zal worden had plaats omtrent den tijd van de kruisiging van onzen Heiland.

„Nu, er was niets in het gansche land om het volk te verhinderen voortdurend voorspoedig te zijn, tenzij zij in overtreding zouden vallen. Het geschiedde dat er vele nieuwe steden gebouwd en vele oude steden hersteld werden. Er waren vele straatwegen aangelegd en vele wegen gemaakt, welke van stad tot stad, van land tot land en plaats tot plaats leidden.” (3 Nephi 6).

En hoewel het dus staat opgeteekend dat er niets in het gansche land was om het volk te verhinderen voortdurend voorspoedig te zijn, verhinderde later hun ongehoorzaamheid en hardheid der harten dezen voorspoed om voort te gaan, en had eveneens

een groote verwoesting plaats onder hen, als getuigd door het volgende:

„En vele groote en voorname steden verzonken en vele werden verbrand en vele werden bewogen, totdat hunne gebouwen ter aarde gevallen waren; en de inwoners ervan kwamen om en de plaatsen werden woest gelaten. Er waren sommige steden die bleven bestaan; doch de schade er aan berokkend was zeer groot en vele menschen kwamen in dezelve om. Aldus werd de aarde veranderd door de orkanen, de donderslagen en de bliksemen en de aardbevingen.” (3 Nephi 8).

Ziet, als Joseph Smith nu een bedrieger was geweest, dan had hij iets voorzichtiger moeten zijn met de pen, en niet zulke dingen moeten schrijven. Want zulke beschavingen en verwoestingen, waarvan hij maar boutweg schreef, moeten hunne sporen achtergelaten hebben, en hier waren dan de prachtigste bewijzen geweest om hem te weerleggen in zijn bewering dat het Boek van Mormon goddelijk is. Maar neen, in het volle bewustzijn van de zekerheid van zijn werk, datzelfde bewustzijn dat hem reeds kenmerkte op 14-jarigen leeftijd en zijn leven kenmerkte als vol van vastberadenheid, als rustende op een sterk fundament, een vaste rots, gaf hij deze waarheid aan de wereld.

In hun „wijsheid” (zullen wij zeggen „onnoozelheid”?) brengt nu de wereld, die zijn woorden op zijde schuiven of het boek een fabel verklaren, bewijzen aan het daglicht, die het werk juist bevorderen, en aan zelfs de ongeloovigen luide spreken en getuigen van de goddelijkheid van zijn werk en zending.

Ach, wanneer willen zij dan eens leeren uit de jammerlijke geschiedenis van volkeren, die Gods woord verwierpen, en wanneer zullen zij dan toch eens het woord van God direct aannemen? Het schijnt wel met volkeren en naties te gaan als het met vele kinderen van huisgezinnen gaat, uitgedrukt in het spreekwoord „Door schade en schande wordt men wijs”. En zoo leeren zij, en worden wijs! Maar welk een dure wijsheid, want dan baat hen die wijsheid niet meer!

Dit zijn de woorden van dezen engel Moroni's vader, opgetekend in Moroni 9: „En weinige jaren zijn slechts voorbijgegaan, sedert zij een beschaafd en heerlijk volk waren”, en als antwoord lezen wij daarvoor: „O mijn zoon, hoe kan een volk bestaan gelijk dit, dat onbeschaafd is?”

Moge zulke woorden nooit behoeven gebezigd te worden over de volkeren en naties van vandaag, maar wie zal de toorn Gods kunnen wenden, zoo zij zich niet bekeeren?

G. D.

EEN GELIJKENIS.

Door JAMES E. TALMAGE.

Op vele gelegenheden gedurende lange jaren van mijn beroep als mijn-aardrijkskundige werd ik als getuige opgeroepen voor het gerecht, om daar onder een zware verplichting te getuigen aangaande de resultaten van mijn onderzoek in mijnen en landstroken, die verondersteld waren waardevolle delfstoffen te bevatten. Een zeker dergelijk onderzoek nam vele maanden in beslag en betrof de inspectie van vele streken des lands, die drie staten gedeeltelijk besloegen. Het doel was de juiste classificatie van die landen als kool-bevattend of anderszins, vast te stellen. Zooals vereischt wordt werd een accuraat verslag van alle belangrijke feiten die aangetroffen werden, gehouden; en dit verslag, ook wel „Veldnota's” geheeten, werd met uiterste zorg bewaard, want het moest den grondslag vormen van alle gevolgtrekkingen en afleidingen in dat onderzoek.

Ter gezetter tijd, meer dan een jaar nadat het veldwerk voltooid was, kwam het geval ter verhandeling door het gerecht, en deed ik daarbij dienst als getuige. Onder direct-, zoowel als kruisverhoor, werd ik nauwgezet ondervraagd betreffende den aardrijkskundigen aard en toestanden der oppervlakte van elk dezer stukken lands. Mij werd toegestaan mijn „Veld-nota's” te raadplegen en aldus mijn geheugen te versterken.

Over een zeker deel van het land, waarop geen positieve aanwijzingen aangetroffen waren van kool, werd ik zeer lang ondervraagd omtrent den aard van de oppervlakte. Stond er eenig hout op dit bewuste land? Was het soms ook goed graas- of weiland? Had ik soms water daarop aangetroffen, in stroomen of in bronnen? Was het land vlak of heuvelachtig? Tot mijn verwondering was ik niet in staat met zekerheid hierop te antwoorden. De veldnota's over dit bewuste gedeelte waren waarschijnlijk onvolledig; het verslag maakte geen gewag over den aard der oppervlakte; er was niets gerept over hout, gras of water, heuvel of vlakte. Natuurlijk was ik teleurgesteld en eenigszins verlegen met het geval, daar in alle andere opzichten mijn rapport compleet was. Mijn geheugen faalde mij de gewenschte informatie te verschaffen. Hoeveel ik ook poogde, kon ik mij niet voor den geest roepen wat ik daar gezien had. Zonder eenige twijfel was ik daar op dien grond geweest, want de hoeksteen van de landelijke verdeeling was beschreven in de nota's, die eveneens de zuivere afmetingen en gebeitelde hoekjes, waardoor de steen als een officieele landpaal erkend werd, vermeldden. Juist toen ik mijn algeheele onbekwaamheid om de met-recht-van-mij-verwachte informatie te verschaffen, wilde erkennen, juist toen ik op het punt stond mijn schijnbaar niet-te-verontschuldigen fout in een zeer belangrijk

deel van mijn werk te bekennen, werd ik verlicht door in het nota-boekje een korte aantekening te vinden, die hier tevoren mijn aandacht ontgaan was. Zij luidde eenvoudig „S 10, No. 7”. Dit beduidde voor mij dat ik een foto van de bewuste plaats genomen had, en de plaat waarop ik antwoord op de vragen kon vinden was nummer 7 van de series 10. Ik had vele opnamen genomen gedurende het lange veldonderzoek; en de platen waren opgeborgen in de donkere kamer, nog niet ontwikkeld. Ik vroeg een verdaging van het gerechtshof tot op den morgen, de verzekering gevende dat ik dan de vereischte afdoende antwoorden op de wachtende vragen zou verschaffen.

Dien avond ging ik naar mijn donkere kamer en nam daaruit plaat no. 7 van de twaalf in series 10. Zooals door de memorandum er op openbaar werd, was het veertien maanden sinds die plaat in het fototoestel geweest was. Met angstige verwachting legde ik die in de ontwikkelingsvloeistof. Dan, bij het zwakke licht van het roode gloeilampje in de donkere kamer, kwamen gaandeweg lijnen en schaduwen te voorschijn — als door tooverkunst, zou ik zeggen. Neen, het was een wonder, hetwelk echter in dezen tijd van algemeene photographie als geen mirakel meer, maar alledaagsche zaak beschouwd wordt. Toen de verschillende processen afgelopen waren, beschouwde ik de plaat in een sterker licht; en daar zag ik den steen die de landsverdeling bepaalde; daar was het vee en mijn eigen zadel-paard, genoeglijk aan het grazen in het weelderige gras, dat in overvloed groeide onder de statige dennen en helder-kleurige espen; op den voorgrond was een kabbelend stroompje, vloeiende uit een ternauwernoods zichtbare bron, halverwege op de foto, op een zachte glooiing. Een afdruk werd van deze plaat genomen en deze in het rechtsgeding voorgesteld; daar werd zij geaccepteerd als een volledig en bevredigend antwoord op alle vragen die onbeantwoord gebleven waren.

Het verslag dat er bij bewaard was openbaarde dat plaat nummer 7 slechts voor het vijftigste deel van een seconde belicht was. Overdenk en vergeet niet het wonder hiervan. Die plaat was bereid geworden in de duisternis, uitgezonderd het zwakke licht van het lampje; in donkerheid was zij in de schuif geplaatst, in donkerheid was zij in het fototoestel overgebracht, achter de tooverwerkende lens. Nu werd de gevoelige plaat ontbloot maar nog steeds was zij in donkerheid in het fototoestel. En dan was de lens geopend en voor slechts één-vijftigste seconde had de plaat uitgezien op het heerlijke landschap en was de lens weer dicht gegaan; donkerheid omsloot de plaat weer, en in duisternis had de plaat gelegen nu, voor meer dan een jaar.

Voor wat tot ons slechts een onbegrijpelijk korte tijd is, was het licht van de heerlijke waarheid des daags op de gevoelige plaat gevallen, en door al de volgende maanden van dikke duisternis

had deze plaat het hemelsche visioen niet vergeten. Geen boom, geen blad, geen grasscheutje was vergeten. Doch, let wel op, slechts nadat de plaat ondergedompeld was in het chemische mengsel waarop zij reageert, werd het beeld uitgebracht, zoodat de mensch het kon zien en de waarheid kennen, waarvan het beeld zoo sprekend getuigde.

Is dit voorval de moeite waard om te lezen of te overdenken?

Hoewel er weinig waarde in is als een geschiedenis, kan het toch van eenige waarde zijn door de lessen die het leert. Wie onzer heeft niet eens waardevolle na-gedachten gehad over een ontdekking die misschien zoo kort en van zoo'n voorbijgaanden aard was als het uitzien op het zon-belichte landschap van de gevoelige plaat?

De indruk van groote waarheden, veelal verkregen door een oogenblikkelijke belichting van hemelsch licht, wordt in bewaring gehouden binnen de bedolven schatten van den geest, mogelijk jarenlang vergeten. Dan, op een moment van drukkende beproeving of smart, in tijd van nood en spanning wordt daarop gereageerd door een mengsel, toebereid in het laboratorium van het geheugen en gevoelig gemaakt door de inwerking van inspiratie; en het beeld uit het verleden wordt tot het licht gebracht, getuigende van de waarheid op een wijze die niemand ontkennen of weerleggen kan.

Laat hen die onder hun medemenschen arbeiden als leeraars van Gods woord, niet wanhopen vanwege het schijnbare mislukken van hun inspanning. Gij, mijn broeders, die door opoffering en ernstig streven uzelf toewijdt aan het redden van zielen: hebt goeden moed, en geeft niet toe aan de influisteringen van den verleider dat uw arbeid vergeefs is. Het moge zijn dat misschien vandaag, door een troostend woord of een belanglooze daad, door het achterlaten van een traktaatje of boekje aan een deur waar U misschien niet geheel en al welkom gevoeldet, door een geïnspireerde uiting, waarvan de volle waarde mogelijk zelfs door U niet beseft werd, gij de lens opendet waarachter een gevoelige ziel lag; en ofschoon de heerlijkheid van goddelijke waarheid dien donkeren geest slechts voor één tel verlichtte, is de uitwerking niet geheel verloren, noch zal die vergeten worden.

Laat het ontwikkelen van het beeld over aan den Meester. Die het licht en de schaduws, zijn plantengroei en vruchten uit zal brengen in Zijn eigen tijd, en door middelen die Hem het secuurst en best zijn.

Uit „Millennial Star”, 3 Febr. 1927.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek zie „De Ster” van 15 Jan. 1927.

AVONDMAALVERS.

Oh, Heiland, in dit avondmaal
 Voel ik hoe Gij mij mint;
 En nader tot U andermaal
 Als zwak, maar dankbaar kind.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MAART 1927.

Mattheus 6, vers 33.

„Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.”

UIT DE ZENDING.

Ontslagen.

Een eervolle zending in Nederland volbracht hebbende, zullen de volgende ouderlingen ons wederom gaan verlaten, en terugkeeren naar hun dierbaren in Zion. Ouderling J. VanderWerff, Conf. President van Rotterdam, Ouderling A. de Bruijn, gem. President van Den Haag en Ouderling Wm. Postma uit Rotterdam.

Aanstellingen en verplaatsingen.

Ouderling W. G. Rose, vroeger Conf. President van Utrecht, is aangesteld als conferentie-president van Rotterdam, als opvolger van Ouderling VanderWerff.

Als conferentie-president van Utrecht is aangesteld Ouderling F. H. Gunnell, en als vertakkings-president te Arnhem is E. L. Brinton aangesteld. Ouderling N. van Alfen is vanuit Rotterdam verplaatst naar Utrecht, en Ouderling D. R. van Kampen van Rotterdam naar Woerden. Ouderling W. M. Chipman van Woerden naar Amsterdam, terwijl de onlangs gearriveerde Ouderling Th. de Vries in Groningen zal arbeiden.

INHOUD.

Wachter, wat is er van den nacht . . . . . blz. 49		Het boek van Mormon, een „Woord van God” . . . . . blz. 57
Het ware Mormonisme . . . . . „ 52		Een Gelijkenis . . . . . „ 61
Wij leefden voordat wij ge- boren werden. . . . . „ 54		Zondagsschoolwerk . . . . . „ 64
		Uit de Zending . . . . . „ 64

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.